

AURELIA BORZIN

Kerítés

*mint két fél dió olyanok voltak
nagyapám és a testvére
így maradt ez akkor is amikor egyikük megnősült
házat épített a szülői otthon mellett
konyhakertje ott végződött ahol testvére
kukoricaföldje kezdődött
nagyapám házának zsindele érintkezett a másik ház
cserepeivel
míg egy nap nagyapám felfedezte
hogy a felesége a dió mindkét felének belét kóstolgatja –
1940-et írtak
amikor a háború nemcsak Európát osztotta meg a mieinkre
és ellenségre
nagyapám egy sor almafát ültetett a két kert határán
kerítést is húzott
minél inkább nőttek a gyümölcsfák annál jobban nőtt benne
a biztonságérzet
hogy a felesége csak az övé
ha nem jöttek volna az egyre hosszabb őszi éjszakák
amikor a testvére titokban leszedte az almát a nagyapám
kertjébe benyúló ágakról
és nagyapám – a másik oldalon ugyanúgy tett
egyik azt mondta hogy ő ültette az almafákat
a másik – hogy az ágak behajlanak az ő
kertjébe
és joga van leszedni a gyümölcsöt
évek múlva amikor apám megnősült
többször nekiállt kivágni a fákat
nagyapám ezt hevesen ellenezte
mert arra hogy mit evett tegnap este nem emlékezett
de arra hogy mi történt 40 évvel azelőtt nagyon is
az egész történetet akkor hallottam először amikor az első
osztály jeles tanulója voltam*

AURELIA BORZIN (1984, Căușeni – Moldovai Köztársaság) költő. Három verseskötete jelent meg, legutóbb Kisinyov egy tábla csokoládé (Chișinău e o tabletă de ciocolată, Vinea kiadó, 2010) címmel. Több jelentős díjat kapott. Szerepelt a Claudiu Komartin és Radu Vancu által szerkesztett Szép versek 2010 antológiában. A Clipa c. gyermeklap főszerkesztője.

Balázs F. Attila (1954, Marosvásárhely) író, költő, könyvkiadó. Irodalmári pályafutása Csíkszeredában kezdődött, 1990 óta a Felvidéken él. 1994-től az AB-ART Kiadó tulajdonosa. 1996-ban elindította a Szörös Kő c. irodalmi, művészeti és kritikai folyóiratot. Hat kötete jelent meg.

*apa úgy vágta baltával az almafák törzsét
mintha a berlini falat döntögette volna
én gyűjtöttem a gyűjtést csak annyi maradt
nagyapám halála után meg egy stilizált fakerítés
két fél dióhéj és
egy lenyűgözően gyönyörű nő emléke*

Bilincs

*félek, hogy elfogynak a kifogások
ahogy ez a vers is mely lázasan kapaszkodik
az ablak szélébe ahol írok
elolvad
a hó is és nem lesz lehetőségünk
kéz a kézben
lefelé menni a lépcsőn az éjszakai pizzázóból vigyázva
hogymeg ne csússzunk
fahéjas forralt bort sem iszunk többé
és a hideg is messze lesz már
emlékszem nagymamámra aki a falu
központjába
ment egy kézfogásért
perinicát táncolni abban a körtáncban
ahol későbbi férje
táncolt
soha nem beszéltek egymással
csak várták hogy elteljen a hét hogy
élvezzék a vasárnapot
amíg nagyapót elvitték katonának
valami egyszerű szomorúság ülepedik meg
az ablakon egyre vastagabb rétegben
miként a lehetőség hogy megtörténjünk egymásnak
iszappá válik tavasszal
ahogy ez a felengedett vers is vízzé válik
miközben itt
írom*

Ördögűzés

jön egy márk és arcodba törli sáros
bakancsait
másként miről írál verseket
vénáid csupán ruhaszárító kötelek melyekre
szeretői fehérneműit teregeti
hogya megcsodáld tapsolj neki
beléd zsúfolja az idegen életeket amelyekkel eláraszt
nem marad hely saját énedben sem magaddal hordozod
mint nevet az árnyékot
és ma nem még ki a házból
a mennyezethez és falakhoz csapkodod
rongyos kontúrjaidat
nem mész ki sem holnap sem holnapután
márk berobban azzal az ürüggyel hogy virágot hoz
rád töri az ajtót hogy erőszakkal boldoggá tegyen
és látod arcán a diadalmas mosolyt
elégedett hogy sikerült összegyűjteni minden nőt egybe
mint egy szemétködörbe
lefoglalta őket
épp amikor kezét nyújtotta hogy elővegye
az emlékek szivarját
hogya elszívja majd eloltsa szíved hamuzójában
jól megforgatva
márk épp ebben a pillanatban fogtam nagytakarításba
látod ezt a fűzfát mely hat éve beárnyékolja
ablakomat
és semmi több miért szenvedjek azért hogy nem terem almát
elszántam magam
felhívtam a csatornaműveket kijönnék ma
hogya kiemeljék gyökerestül

BALÁZS F. ATTILA fordításai